

mien løber stadig, til den Form, at Præmiebetalingen stopper op ved et vist Tidspunkt.

Ellinger: Den ærede Ordfører bemærkede før lejlighedsvis, at et af de Lovforslag, som jeg mente ved første Behandling vare slaaede ihjel, var dog nu indstillet enstemmig af Udvalget. Jeg skal gerne unde det ærede Udvalg, Finansudvalget, den Fornøjelse, naar det Forslag, som nu fremsættes, er af den Beskaffenhed, at der er taget Hensyn til hvert enkelt af de mange Angreb, som fra vor Side vare rettede mod Lovforslaget. Der er taget Hensyn til dem alle, man har altsaa erkendt alle disse Argumenters Rigtighed, og det ærede Udvalg maa da for mig gerne have den Fornøjelse at lade noget blive tilbage, hvorpaa der er bygget et nyt Forslag, som i og for sig er overmaade fornuftigt. Havde det været saaledes fra Begyndelsen, vilde ingen have indvendt noget som helst derimod.

Der er, som det er fremhævet af de to foregaaende Talere, ingen, der bestrider den juridiske Berettigelse til at inddrage disse meromtalte 11 Millioner i Statskassen. Finansudvalget gør i Betænkningen den Betragtning gældende, at det ogsaa er moralsk tilladeligt. Det moralsk tilladelige vil jeg ikke diskutere med det ærede Finansudvalg i Øjeblikket, men naar man her gaar til at ville inddrage disse 11 Millioner Kr., giver dette mig Anledning til at gøre en kort, almindelig finansiel Betragtning gældende.

I ethvert Lands Finanser er der Opgangs- og Nedgangsperioder, og det gælder for Statskassen ligesom for den private Husholdning, at man i de gode Aar husker paa, at de daarlige kunne komme, og Staten er kun tjent med en Finanstyrelse, i hvilken der er Plan og Fremsyn. Ganske vist har man altid den Udvej, at man kan skaffe Penge ved ny Skatter, men bortset fra, at man her altid maa holde igen saa meget som muligt, maa det ogsaa erkendes, at de Tider, hvor det er smaat med Statskassen, ere sammenfaldende med de Tider, da det kniber for Befolkningen, og det gælder ogsaa om, at Erhvervslivet forsynes med saa faa og saa lidt snærende Baand som vel muligt. Nu vide vi alle, at Udviklingen fører med sig, at det almindelige Udgiftsbudget maa stige, og vi have jo nylig haft til Behandling her et Lovforslag, som ogsaa vedrører de 11 Millioner, for saa vidt nogle af disse Penge skulle gaa med til Laan til Husmandsloed-

der, en Sag, jeg har overordentlig stor Interesse for, og som jeg tillægger overordentlig stor social Betydning, vel at mærke, naar man indretter det paa den Maade, at man ikke skaffer Landet en stor forgældet Husmandsstand. Men det er med denne Sag som med en Mængde andre Sager, at det Omfang, i hvilket man sætter den i Værk, kan man trygt lade afhænge af, hvorledes Finanstilstanden er for Staten til de forskellige Tider. Man kan trygt lade det svinge noget med de Indtægter, Staten har af Skatter, Told, Jernbaner o. s. fr. Jeg har ved første Behandling bragt i ærede Medlemmers Erindring, at man fra Rigsdagens Side har nedsat en Kommission for at tage den almindelige Folkforsikring op til Drøftelse, og til denne Kommission har man ogsaa henlagt Spørgsmaalet om en Arbejdsløshedsforsikring. Men hvilke Resultater der nu end kommer ud af denne Kommissions Arbejde i Løbet af 2—3 Aar, højst vel, er det givet, at Iværksættelsen af en Folkforsikring vil stille Krav til Statskassen baade i Form af Garantifond, i Form af aarlige Tilskud og i Form af Startningsudgifter, og naar man nu ad Livsforsikringsvejen har opsparret 11 Mill. Kr., anser jeg det for at være i højeste Grad letsindig Finanspolitik at tage dem nu, efter at Pegepinden har vist, hvor de findes, og lægge dem over i Statskassen og formøble dem der, idet man lader dem træde i Stedet for Midler, som burde fremkomme af Statens aarlige Indtægtoverskud, hvis man da ikke gaar til at ordne sig ved Laan. Det maa erindres, dels at disse Penge ere fremkomne ved Forrentning af et Beløb, der var til Stede, da den gamle Kasse sluttede i 1870, og desuden, at naar der den Gang var disse Penge til Raadighed, laa det i, at man til Grund for Præmieberegningen havde lagt en Dødelighed, som senere i Tiden er formindsket i betydelig Grad. Man maatte jo den Gang basere Præmierne paa Datidens Dødelighed. Saaledes ere Pengene indvundne den Gang, og de ere indvundne — det maa ogsaa fremhæves — derved, at man har paalagt en Række Embedsmænd en Forsørgelsesmaade over for deres Enker, som de, om de vare frit stillede, men i øvrigt vilde gaa ind paa en Forsikring, ganske sikkert i de allerfærreste Tilfælde vilde have benyttet sig af. Sikkert og vist er det, at er der noget, der vilde forsone dem med, at de i sin Tid have erlagt — man kan nu altsaa sige — for høje Præmier, forsone dem med, at de ingen Gavn faa af